

Codrin Liviu Cuțitaru
SCRIPTOR
sau **Cartea**
transformărilor admirabile

roman

POLIROM
2017

— Este illogic să te justifici în fața mea, când eu sînt cea mai fidelă susținătoare a cauzei dumitale. Ce-ar putea să te mire e felul neobișnuit în care asști acum la acest monolog, felul în care „te-ai încorporat“ într-un mecanism pe care nu-l poți cuprinde cu mintea și pe care *ți-l impun* într-un stil poate prea criptic, poate prea plin de mistere (doamna deveni foarte gravă). „Stilul“ ăsta enigmatic și parabolic reprezintă o moștenire de familie! Mi-a fost transmis ereditar de tatăl meu, profesorul Protopopescu, tot de la Filozofie (asemenea soțului meu!), profesor de care, bănuiesc, ai auzit... Așa este și el – *complicat!*

Normanu tresări din nou. Se uită la femeia gigantică plin de neîncredere. Oare nu pusese la cale Mircescu, îngîmfatul său coleg de cameră, prin cine știe ce diabolice aranjamente, sceneta aceasta, pentru a-și bate joc de el? Oare nu va apărea imediat ticălosul de pe undeva, hohotind ca o bestie și generînd o ilaritate de nestăvilit, în interiorul căreia chicotelile gîștelor de alături vor fi de nesuportat? Faptul că Valeriu nu venise încă la masă îi dădea serios de gîndit, apropo de o astfel de direcție periculoasă...

— Mie, își continuă „monstrul“ solilocviul demn de o evaluare psihiatrică, îmi place postura de Fata Morgana, de non existență sau, mai corect, de *existență relativă, aparentă*. În fond, cel mai potrivit ar fi să constat că eu nu exist *de facto*, cel mult, *de iure*. Și, uite așa, am intrat în mecanismul despre care îți vorbeam, chiar în structura lui intimă, pe care, ți-o repet, sperînd să nu te ofensez, tu nu poți să o înțelegi. Măcar deocamdată.

Normanu nu mai avea nici o îndoială: „monstruoasa“ fie juca un rol (de care Mircescu nu se va arăta, cu siguranță, străin!), fie era dementă cu acte în regulă.

— Pe tine te interesează rezultatele pe care le determină funcționarea acestui mecanism. Rostul meu acum e să-ți deschid ochii în această privință. Cum ți-am spus, ai pătruns într-un interval ontologic aflat peste puterea ta de cuprindere. E vorba despre *intervalul imaginației*, incompatibil, incongruent chiar cu structura ta preponderent rațională, de fiu de militar și profesoară de matematică.

Normanu rânjea prostește, așteptându-l pe Valeriu să răsară de după vreun colț. Tipa asta nu avea de unde să cunoască profesiile părinților săi decît de la el. Mircescu se afla în spatele întregii șarade!

— Șansa ta, peste două zile, cînd vei fi chemat la Rector, este *să te păstrezi autentic*. Nu mima nimic, rămîi *tu însuți*! Lasă la o parte figura pretins nedumerită și convingerea că ai scris articolul din pură imaginație, pentru că *imaginația*, repet, constituie o experiență pentru care, deși filolog, nu ești încă pregătit! Spune-i Rectorului, cu exactitate, matematic, faptul că, într-adevăr, te-ai lăsat condus în articol de intenții subversive. Ai vrut să-l demaști pe profesorul Vîrgă, un odios. Pune-i lui greul în spate și salvează-te! Nu mai invoca imaginația, nu te mai agita cu „ecuația“ fanteziei! Nu este momentul! Minte cu nerușinare pentru binele tău! Orice prelungire a iluziei și a confuziei va fi o prelungire a agoniei. Fii tu însuți, cel dintotdeauna, și vei încheia pozitiv această aventură pentru care, scuză-mă că ți-o spun a nu știu cîta oară, nu ai suflu pulmonar pe măsură! Încetează să mai vezi în „monstruozitatea“ mea umbre idealiste și redu-mă la conturul meu prim, concret, real, palpabil, *dezgustător*! Nu mă interpreta cu impresiile, cu senzațiile, ci cu creierul, științific, ca pe o curiozitate a naturii!

Este clipa să te întorci la matcă, să încetezi să mai fii *tragic*, adică *dual*!

Normanu se cutremură la cuvintele femeii, cu atât mai mult cu cât, iată, Mircescu nu mai apărea, șansele ca episodul să fie o farsă diminuându-se cu fiecare secundă care trecea.

— Și nu uita! Când vei fi întrebat de iubita profesorului, de „uriașa lui Baudelaire“, răspunde, fără să te tulburi: „Da, o cunosc, este la Facultatea de Filologie în an terminal!“. Pentru liniștirea spiritului tău justițiar – un alt handicap pe tărîmul *imaginației*! –, atunci te poți gândi, voios, la *mine*. Psihologic vorbind, nu vei minți. Eu voi fi „iubita“, voi juca, în forul tău interior, rolul „monstrului“ erotic. Dumneata te vei „autovalida“ în această manieră și vei evita căderile în melancolie. Vei fi perfect acoperit! Îți urez succes!

Doamna Protopopescu-Vîrgă se ridică de la masă și, decisă, fără alte precizări, se îndepărtă, călcînd rigid cu picioarele sale butucănoase și păroase. Conducînd-o cu privirea pierdută, Normanu era imaginea Stuporii înseși.

Partea a cincea

Rectorul se prăbuși în fotoliu, dînd semne de epuizare nervoasă. Glasul femeii se auzea strident din bucătărie, penetrant, covîrșitor, precum dangătul unor clopote uriașe. Își șterse cu dosul palmei sudoarea abundantă de pe frunte și avu brusc în față, imaginea Nicoletei plîngînd în dormitor: cu machiajul abundant, răspîndit pe obraji roșii și mari (ca ai lui), cu ochii injectați și buzele pline, tremurînde, lăsate mofluz în jos. Un copil

inocent, se putea spune, batjocorit de adulți prin împingerea sa către o maturizare artificială, forțată. Îi veni să rîdă isteric, dar se stăpîni, apostrofîndu-se chiar, ulterior, pentru impietate într-un astfel de moment. Îl durea suferința fiicei sale, cu atît mai mult cu cît o găsea, mai nou, justificată. *Au denigrat-o!* Asta intenționaseră, se pare, măgarii, de la bun început: *să o denigreze pe fata Rectorului!*

— Ești o cîrpă, nu Rector! strigă soția din bucătărie. Mă mir că nu te-au dat studenții afară și de la Catedră, pentru că, din funcție, e ca și cum ar fi făcut-o deja!

Își înghiți valul de mînie, strîngînd din dinți și încleștîndu-și pumnii. Simțea nevoia să răspundă cu ură și nu știa cît va putea să-și reprime astfel furia.

— Nu ei decid *lucrurile astea!* Oricum, spui numai tîmpenii! Ai face bine să-ți vezi de „funcțiile“ tale!... *Dacă n-aș fi eu*, s-ar termina cu privilegiile în secunda doi. Să te văd atunci cum te-ai mai da mare în fața colegelor tale amărîte de la Proiectare...

Se simți mai ușurat. Își șterse din nou transpirația și se gîndi că nici batiste nu mai erau în casa aia.

— Nu mai spune, Franț! urlă femeia, acum din hol. Nu ești în stare să-ți cultivi nici un fel de relație de pe poziția pe care o ai! *Dacă n-aș fi eu*, tu ai ajunge de-a dreptul pe drumuri... Și nu fi grobian, te-aș ruga! Sînt suficiente „bucuriile“ pe care ni le-ai făcut pînă în prezent, atît mie, cît și Nicoletei! Grosolănia ar pune capac la toate, pur și simplu... Uite, domnule, are și *clownul* glas!... Bineînțeles, doar *acasă!*... Cu soția și cu fiica...

— Auzi, să nu sari calul, te rog! Un pic de jenă, dacă se poate...

— Ha! izbucni femeia, intrînd în sufragerie.

Își ștergea mâinile de un șorț de bucătărie, mototolindu-l. Era grasă și greoaie. Avea gestică unui hipopotam.

— Bravo, musiu, dă-ți drumul, jignește-mă și pe mine! Nu ți-a fost îndeajuns biata Nicoleta! Fă-ți numărul pînă la capăt!... *Eu* n-am jenă? După ce-ai făcut-o să plîngă, sărăcuța! Ca un bădăran... Nu-mi vine să cred că ai îndrăznit să-i spui: „Da, ești monstruoasă!“. Incredibil! Totalmente din topor! Tocmai ei să-i zici așa ceva, ținta tuturor atacurilor, numai fiindcă-i studentă în Universitatea lui tăticu', tovarășu' Rector „Cîrpă“! Mai bine taci, zău așa, și dă-ți demisia! Fă un gest bărbătesc! S-ar liniști spiritele cel puțin. Dacă ți se impută politic, zi-le adevărul! Că te simți incompetent, incapabil pentru această înaltă misiune. Nu ai exagera absolut deloc! Stofă de *disident* nu ai, așa încît nu-mi fac probleme că nu ai găsi o scuză umilitoare...

Doamna reveni în hol, sugerînd, prin buzele arcuite amar în jos, dezgustul. Rectorul izbucni, pînă la urmă, într-un rîs acru, iritat. Se ridică din fotoliu cu greutate, rotindu-și șuncile în jurul propriei axe.

— *Am s-o fac*, madam! Om vedea noi atunci... Om vedea ce-a însemnat, cu adevărat, tovarășul Rector „Cîrpă“, conformistul, lașul, fraierul... C-oi fi ajuns cumva Rector prin meritele tale sau ale fi-mii? *Am să-mi dau demisia* și-o să mai păpați voi crenvurști subțiri dimineața, din ăia aduși direct de la fabrica de mezeluri pentru export, așa, cu poftă, cum numai voi două vă pricepeți s-o faceți, la Paștele Cailor!... Mama mă-sii de viață!

Șopti înjurătura, înghițindu-și din nou mînia și încercînd, cu dificultate, să se cenzureze.

— Ha, uite cine vorbește! Consumatorul de congelatoare întregi!